

Mezar Taşı İle Hasbıhal

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 04 Ekim 2019

Zıpkın yemiş bir imlecin tedirginliği var ağır havada
Bir de yalpalayan kuşlar
Sanmıştım ki;
Mezarının başında bekleyeceklerdi babamı.
Akıl tutulması yaşayan tüm mezar taşlarına isyanım:
Doğum tarihine ne gerek?

Sanki yaş dönümünde kutsanacak ruhları
Elbette mumu yanmayan bir lahit
Efkârın da dibi delik madem
Matemle yüz göz olmanın sırası mı şimdi?
Elzem bir gök kuşağı:
Azıcık işkilli ve sevdalı
Yana yakıla peşine düşmüş mahzun yıldızların
Göğe paralel şehir ışıkları
Kim ölü kim sağ,
Ömrün hümayunu mu verecek şimdi beratını?

Ait olmadığım bir eksende nal topladığım
Yüreğimdeki seyis nasıl da çatık kaşlı
Kırbaçlarken sözcüklerimi
Kanayan yerlerine şerh düştüm:
Acımamalı canlarınız
Kırık bir camda tutuşan yankı gibi
Duyulmamalı da sesiniz
İyi de;
O zaman ne anlamı kalırdı yazdıklarımın?

Hem demezler mi?
Asla da işinin ehli değilmiş.
Fukara bir yüreğin düş sancıları
Göğe selam çakan yaslı bir şiir gibi
Geceyi delik deşik eden tüm sağdırcı nasıl da gözyaşı
Laternanın sesine binaen
Takıldığım düzenek

Yüreğe de pelesenk ettiğim her aç:
Ne dik başlıyım
Ne de eş kenar duygularım
Zamanın minvalinde
Bir sure tadında olmalıydı ömrüm,
Dercesine
Suretime düşen o ışık
Laf kalabalığına düşmeden de çekip gitmeli.

Azımsasam da hüviyetimi
Sahi, benim adım neydi?
Bir düş...
Bir sirk cambazı
Koyu gölgelerden müteşekkil melun bir deyiş
Açmadığım paranteze mi dâhil yoksa geçiş hakkı
Tanımadığım şiiirlerim?
Bir paye verilmiyor madem
Sancılı bir sevdada olur mu işim?

Göğün tanrısı yakamoz
Yerin fısıltısı çıktığım darağacı
Beyhude bir yürek işçiliğiymiş insanlık:
Sevip seveceğim ne kaldı?
Ve işte hizaya geldiğim bir serzeniş
En çok kendimi unutmuşken sevmeye
İşte tam sırası ölmeden hemen önce.